

“गोड मुलांनो - आठवणीच्या यात्रेवर पूर्ण अटेंशन द्या, याद्वारेच तुम्ही सतोप्रधान बनाल”

प्रश्न:-

१:- बाबा आपल्या मुलांवर कोणती मेहेरबानी (कृपा) करतात?

उत्तर:-

बाबा मुलांच्या कल्याणासाठी जे डायरेक्शन देतात, हे डायरेक्शन देणे हीच त्यांची कृपा आहे. बाबांचे पहिले डायरेक्शन आहे - ‘गोड मुलांनो, देही-अभिमानी बना’. देही-अभिमानी खूप शांत राहतात त्यांचे विचार कधी उलटे चालू शकत नाहीत.

प्रश्न:-

२:- मुलांना आपसामध्ये कोणता सेमिनार (परिसंवाद) केला पाहिजे?

उत्तर:-

जेव्हा फेरी मारण्यासाठी जाता तेव्हा आठवणीची रेस (शर्यत) करा आणि मग बसून आपसामध्ये परिसंवाद करा की, कोणी किती वेळ बाबांची आठवण केली. इथे आठवणीसाठी एकांत देखील खूप चांगला आहे.

ओम शांती. रुहानी बाबा रुहानी मुलांना विचारत आहेत - ‘तुम्ही काय करत आहात?’ रुहानी मुले म्हणतील - ‘बाबा, आम्ही जे सतोप्रधान होतो ते तमोप्रधान बनलो आहोत, आता पुन्हा तुमच्या श्रीमतानुसार आम्हाला सतोप्रधान जरूर बनायचे आहे. बाबा, तुम्ही आता रस्ता सांगितला आहे’. ही काही नवीन गोष्ट नाही. जुन्यात जुनी गोष्ट आहे. सर्वात जुनी आहे - आठवणीची यात्रा, यामध्ये शो करण्याची गरज नाही. प्रत्येकाने आपणच आपल्या मनाला विचारवे की आपण कितपत बाबांची आठवण करतो? कितपत सतोप्रधान बनलो आहोत? कोणता पुरुषार्थ करत आहोत? सतोप्रधान तेव्हा बनाल जेव्हा अखेरीस अंत येईल. त्याचा देखील साक्षात्कार होत राहिल. कोणीही जे काही करतात ते आपल्यासाठीच करतात. बाबा देखील काही कृपा करत नाहीत. बाबा कृपा करतात जी मुलांना त्यांच्याच कल्याण अर्थ डायरेक्शन देतात. बाबा तर आहेतच कल्याणकारी. बरीच मुले उलट्या ज्ञानामध्ये येतात. बाबा फील करतात - देह-अभिमानी घमंडी असतात. देही-अभिमानी अतिशय शांत असतात. त्यांना कधी उलटे-सुलटे विचार येत नाहीत. बाबा तर अनेक प्रकारे पुरुषार्थ करवून घेत राहतात. माया देखील अतिशय कठोर आहे चांगल्या-चांगल्या मुलांवर देखील वार करते, त्यामुळे ब्राह्मणांची माळा बनू शकत नाही. आज खूप चांगल्या प्रकारे आठवण करतात, आणि उद्या मग असे काही देह अहंकारामध्ये येतात जसा काही रंग बदलणारा सरडा. सरड्याला अहंकार खूप असतो. यावरून एक कथा देखील आहे - ‘सुरमंडल साज से देह-अभिमानी सांडे क्या जाने...’ (देह-अभिमान असलेल्या सरड्याला देवतांच्या सभेची दिव्यता काय कळणार) अभिमान अतिशय वाईट आहे. खूप मेहनत करावी लागते. शिवबाबा तर म्हणतात मी मोस्ट ओबिडियंट सर्व्हेंट (सर्वात आज्ञाधारक सेवक) आहे. असे नाही, स्वतःला सेवक म्हणायचे आणि नवाबी (रुबाबात) रहायचे. बाबा म्हणतात - ‘गोड-गोड मुलांनो, सतोप्रधान जरूर बनायचे आहे’. हे तर खूप सोपे आहे. यामध्ये काहीही आवाज करायचा नाही. मुखाने काहीच बोलायचे नाही. कुठेही जा, मनातल्या मनात आठवण करायची आहे. असे नाही की, इथे बसलो आहे म्हणजे बाबा मदत करतील. बाबा तर आलेच आहेत मदत करण्यासाठी. बाबांना तर ही काळजी असते - मुलांनी कुठे काही चूक करू नये. माया इथेच ठोसा मारते. देह-अभिमान अतिशय वाईट आहे. देह-अभिमानामध्ये आल्याने जसे की एकदम धारातीर्थी पडतात. बाबा म्हणतात - ‘इथे येऊन बसता तरी देखील मोस्ट बिलवेड (अतिप्रिय) बाबांची आठवण करा.’ बाबा म्हणतात - ‘मीच पतित-पावन आहे, माझी आठवण केल्याने, या योग अग्नीद्वारे तुमची जन्म-जन्मांतरीची पापे भस्म होतील’. मुलांची अजून ती अवस्था झालेली नाही, जेणेकरून कोणालाही चांगल्या रीतीने समजावून सांगू शकतील. ज्ञान तलवारीमध्ये देखील योगाची धार (शक्ती) पाहिजे. नाही तर तलवार काहीच कामाची राहत नाही. मूळ गोष्ट आहेच आठवणीची यात्रा. खूप मुले उलट्या-सुलट्या काम-धंद्यामध्ये व्यस्त राहतात. आठवणीची यात्रा आणि अभ्यास करत नाहीत आणि म्हणूनच त्यांना यासाठी वेळ मिळत नाही. बाबा म्हणतात - अशी मेहनत करू नका ज्यामुळे उद्योग-धंद्याच्या मागे आपले पद गमावून बसाल. आपले भविष्य तर बनवायचे आहे ना. परंतु सतोप्रधान बनायचे आहे. यामध्येच खूप मेहनत आहे. खूप मोठी-मोठी म्युझियम इत्यादी सांभाळणारे आहेत परंतु आठवणीच्या यात्रेमध्ये राहत नाहीत. बाबांनी समजावून सांगितले आहे आठवणीच्या यात्रेमध्ये गरीब, बंधनात असणाऱ्याच जास्त राहतात. घडोघडी शिवबाबांची आठवण करत

राहतात. शिवबाबा आमचे हे बंधन नष्ट करा. अबलांवर अत्याचार होतात, याचे देखील गायन आहे.

तुम्हा मुलांना खूप गोड बनायचे आहे. सच्चे स्टुडंट बना. जे चांगले स्टुडंट असतात ते एकांतामध्ये बगीच्यामध्ये जाऊन अभ्यास करतात. तुम्हाला देखील बाबा म्हणतात - भले कुठेही फेरी मारण्यासाठी जा, स्वतःला आत्मा समजून बाबांची आठवण करा. आठवणीच्या यात्रेची आवड ठेवा. ते धन कमावण्याच्या तुलनेमध्ये हे अविनाशी धन अतिशय श्रेष्ठ आहे. ते विनाशी धन तरी देखील नष्ट होणार आहे. बाबा जाणतात - मुले व्यवस्थित सेवा करत नाहीत, फार मुश्कीलीने आठवणीमध्ये राहतात. खरी सेवा जशी केली पाहिजे तशी करत नाहीत. बाकी स्थूल सर्व्हिसमध्ये लक्ष जाते. भले ड्रामा अनुसार होते परंतु बाबा तरी देखील पुरुषार्थ तर करून घेतील ना. बाबा म्हणतात कोणतेही कार्य करा - कपडे शिवताना, बाबांची आठवण करा. आठवणीमध्येच माया विघ्न टाकते. बाबांनी समजावून सांगितले आहे रस्तमशी (पैलवानाशी) माया देखील पैलवान होऊन लढते. बाबा (ब्रह्मा बाबा) स्वतःविषयी देखील सांगतात. मी पैलवान आहे, जाणतो मी बेगर टू प्रिन्स बनणार आहे तरी देखील माया सामना करते. माया कोणालाही सोडत नाही. पैलवानांशी तर जास्तच लढते. बरीच मुले आपल्या देहाच्या अहंकारामध्ये खूप राहतात. बाबा किती निरहंकारी राहतात. म्हणतात - 'मी देखील तुम्हा मुलांना नमस्ते करणारा सर्व्हेट आहे'. ते (दुनियावाले) तर स्वतःला खूप श्रेष्ठ समजतात. हा देह अहंकार संपूर्ण नाहीसा करायचा आहे. बऱ्याचजणांमध्ये अहंकाराचे भूत बसलेले आहे. बाबा म्हणतात - 'स्वतःला आत्मा समजून बाबांची आठवण करत रहा'. इथे तर खूप चांगला चान्स आहे. हिंडा-फिरायला देखील चांगले आहे. वेळ देखील आहे. भले फेरी मारा आणि मग एकमेकांना विचारा किती वेळ आठवणीमध्ये राहिलात, बुद्धी दुसरीकडे तर कुठे गेली नाही ना? असा आपसामध्ये सेमिनार (परिसंवाद) केला पाहिजे. भले फीमेल वेगळे मेल वेगळे रहा. फीमेल पुढे असाव्यात, मेल मागे असावेत कारण मातांना सांभाळायचे आहे त्यामुळे मातांना पुढे ठेवायचे आहे. खूप छान एकांत आहे. संन्यासी देखील एकांतामध्ये निघून जातात. सतोप्रधान संन्यासी जे होते ते खूप निर्भयपणे राहत होते. प्राणी इत्यादी कोणालाही घाबरत नव्हते. त्याच नशेमध्ये राहत होते. आता तमोप्रधान बनले आहेत. प्रत्येक धर्म जो स्थापन होतो, पहिले सतोप्रधान असतो मग रजो, तमोमध्ये येतात. संन्याशी जे सतोप्रधान होते ते ब्रह्मच्या मस्तीमध्ये मस्त राहत होते. त्यांच्यामध्ये खूप आकर्षण होते. जंगलामध्ये भोजन मिळत होते. दिवसेंदिवस तमोप्रधान झाल्याने ताकद कमी होत जाते.

तर बाबा मत देतात - इथे मुलांना आपल्या उन्नतीसाठी खूप चांगले चान्स आहेत. इथे तुम्ही येताच कमाई करण्यासाठी. बाबांना फक्त भेटल्याने कमाई थोडीच होईल. बाबांची आठवण कराल तर कमाई होईल. असे समजून नका की बाबा आशीर्वाद करतील, अजिबात नाही. ते साधू लोक इत्यादी आशीर्वाद करतात, परंतु तुम्हाला खालीच यायचे आहे. आता बाबा म्हणतात - जिन्न बनून आपला बुद्धीयोग वरती लावा. जिन्नची कहाणी आहे ना. म्हणाला - मला काम द्या. बाबा देखील म्हणतात - 'तुम्हाला डायरेक्शन देतो, आठवणीमध्ये रहा तर बेडा (जीवनरूपी नाव) पार होईल'. तुम्हाला जरूर सतोप्रधान बनायचे आहे. माया कितीही डोके खराब करो मी तर श्रेष्ठ शिवबाबांची जरूर आठवण करणार. असे आतमध्ये बाबांची महिमा करत बाबांची आठवण करत रहा. कोणत्याही मनुष्याची आठवण करू नका. भक्ती मार्गाचा जो रिवाज आहे तो ज्ञानमार्गामध्ये असू शकत नाही. बाबा शिकवण देतात - आठवणीच्या यात्रेमध्ये वेगाने पुढे जायचे आहे. मूळ गोष्ट ही आहे. सतोप्रधान बनायचे आहे. बाबांचे डायरेक्शन मिळते - हिंडा-फिरायला जाता तेव्हा देखील आठवणीमध्ये रहा, तर घराची देखील आठवण राहिल, राज्याची देखील आठवण राहिल. असे नाही आठवणीमध्ये बसल्या-बसल्या झोपून जायचे आहे. तो तर मग हठयोग झाला. ही तर सरळ गोष्ट आहे - स्वतःला आत्मा समजून बाबांची आठवण करायची आहे. बरीच मुले बसल्या-बसल्या कोसळतात (झोपी जातात); म्हणून बाबा तर म्हणतात चालता-फिरता, खाता-पिता आठवणीमध्ये रहा. असे नाही, बसल्या-बसल्या बेशुद्ध व्हाल (गाढ झोपी जाल). याने तुमची पापे भस्म होणार नाहीत. अशी देखील मायेची खूप विघ्ने पडतात. हा भोग इत्यादी लावणे हा देखील रिवाज आहे, बाकी यामध्ये काहीच नाहीये. हे ना ज्ञान आहे, ना योग आहे. साक्षात्काराची काहीच गरज नाही. अनेकांना साक्षात्कार झाले, ते आज राहिलेच नाहीत. माया खूप बलवान आहे. साक्षात्काराची कधी इच्छा देखील ठेवता कामा नये. इथे तर सतोप्रधान बनण्यासाठी बाबांची आठवण करायची आहे. ड्रामाला देखील जाणता, हा अनादि ड्रामा बनलेला आहे जो रिपीट होत राहतो, याला देखील समजून घ्यायचे आहे आणि बाबा जे डायरेक्शन देतात त्यावर देखील चालायचे आहे. मुले जाणतात - आम्ही पुन्हा राजयोग शिकण्यासाठी आलो आहोत. भारताचीच गोष्ट आहे, हाच

तमोप्रधान बनला आहे मग यालाच सतोप्रधान बनायचे आहे. बाबा देखील भारतामध्येच येऊन सर्वांची सद्गती करतात. हा अतिशय वंडरफुल खेळ आहे. आता बाबा म्हणतात - 'गोड-गोड रूहानी मुलांनो, स्वतःला आत्मा समजा. तुम्हाला ८४ चे चक्र फिरून पूर्ण ५ हजार वर्षे झाली आहेत. आता पुन्हा परत जायचे आहे. या गोष्टी इतर कोणीही सांगू शकणार नाही. तुम्हा मुलांमध्ये देखील नंबरवार पुरुषार्थानुसार निश्चय-बुद्धी होत जातात. ही बेहदची पाठशाळा आहे. मुले जाणतात - बेहदचे बाबा आम्हाला शिकवत आहेत, ते उस्ताद टीचर आहेत, खूप मोठे उस्ताद आहेत. खूप प्रेमाने समजावून सांगतात. कितीतरी चांगली-चांगली मुले खूप आरामात सहा वाजेपर्यंत झोपून राहतात. माया एकदम नाकालाच पकडते. हुकूम देत राहतात. सुरुवातीला तुम्ही जेव्हा भट्टीमध्ये होता तर मम्मा-बाबा देखील सर्वजण सेवा करत होते. 'जैसे कर्म हम करेंगे हमको देखकर और करेंगे'. बाबा तर जाणतात महारथी, घोडेस्वार, प्यादे नंबरवार आहेत. बरीच मुले खूप आरामात राहतात. आतमध्ये (खोलीत) झोपून राहतात. बाहेर कोणी विचारले - 'अमका कुठे आहे?' तर म्हणतील, नाही आहे; परंतु खरे ते आतमध्ये झोपलेले असतात. काय-काय होत असते, बाबा समजावून सांगतात. संपूर्ण तर कोणीही बनलेला नाहीये, किती डिस-सर्व्हिस करतात. नाही तर बाबांसाठी गायन आहे - 'मारो चाहे प्यार करो, हम तेरा दरवाजा नहीं छोड़ेंगे'. इथे तर छोट्याशा गोष्टीवरून देखील राग येतो. योगाचा खूप अभाव आहे. बाबा मुलांना किती समजावत राहतात, परंतु कोणामध्ये ताकत नाही जे लिहून देतील. योग असेल तर लिहिण्यामध्ये देखील ताकद येईल. बाबा म्हणतात - हे चांगल्या प्रकारे सिद्ध करा - गीतचा भगवान शिव आहे, ना की श्रीकृष्ण.

बाबा येऊन तुम्हा मुलांना सर्व गोष्टींचा अर्थ समजावून सांगतात. मुलांना याचा नशा चढतो आणि मग बाहेर गेल्यावर खल्लास. टाईम वेस्ट खूप करतात. आपण कमाई करून यज्ञाला द्यावी असा विचार करून आपला टाईम वेस्ट करायचा नाही. बाबा म्हणतात - 'मी तर तुम्हा मुलांचे कल्याण करण्यासाठी आलो आहे, आणि तुम्ही आपलेच नुकसान करत आहात. यज्ञामध्ये तर ज्यांनी कल्पापूर्वी मदत केली होती ते करत राहतात, करत राहतील. तुम्ही का डोक्याला त्रास करून घेता - हे करावे, ते करावे'. ड्रामामध्ये नोंदलेले आहे - ज्यांनी बीज पेरले आहे ते आता देखील पेरतील. यज्ञाची तुम्ही चिंता करू नका. आपले कल्याण करा. स्वतःला मदत करा. भगवंताला तुम्ही मदत करता काय? भगवंताकडून तुम्ही घेता की देता? हा विचार देखील येता कामा नये. बाबा तर म्हणतात - 'लाडक्या मुलांनो, स्वतःला आत्मा समजून बाबांची आठवण करा तर विकर्म विनाश होतील'. आता तुम्ही संगमयुगावर उभे आहात. संगमावरच तुम्ही दोन्हीकडे पाहू शकता. इथे किती कोट्यानी मनुष्य आहेत. सतयुगामध्ये किती थोडे मनुष्य असतील. संपूर्ण दिवस संगमावर उभे राहिले पाहिजे. बाबा आपल्याला कोणापासून कोण बनवतात! बाबांचा पार्ट किती वंडरफुल आहे. हिंडा-फिरा परंतु आठवणीच्या यात्रेमध्ये रहा. भरपूर मुले आपला टाईम वेस्ट करतात. आठवणीच्या यात्रेद्वारेच बेडा पार होणार आहे. कल्पापूर्वी देखील मुलांना असे समजावून सांगितले होते. ड्रामा रिपीट होत राहतो. उठता-बसता संपूर्ण कल्पवृक्ष बुद्धीमध्ये लक्षात रहावा, हेच आहे शिक्षण. बाकी धंदा इत्यादी भले करा. अभ्यासाकरिता वेळ काढला पाहिजे. स्वीट बाबांची आणि स्वर्गाची आठवण करा. जितकी आठवण कराल तितके अंत मती सो गती होईल. बस्स, बाबा, आता तुमच्याकडे आलो की आलो. बाबांच्या आठवणीमध्ये मग श्वास देखील सुखद होईल. ब्रह्म ज्ञानींचे श्वास देखील सुखद बनतात. ब्रह्मच्याच आठवणीमध्ये राहतात, परंतु ब्रह्मलोकमध्ये कोणीही जात नाहीत. स्वतःहून शरीर सोडून द्यावे - हे होऊ शकते. बरेचजण उपवास करून शरीर सोडून देतात, ते दुःखी होऊन मरतात. बाबा तर म्हणतात खा-प्या बाबांची आठवण करा; अंत मती सो गती होईल. मरायचे तर आहे ना. अच्छा.

गोड-गोड खूप-खूप वर्षांनंतर भेटलेल्या मुलांप्रती मात-पिता बापदादांची प्रेमपूर्वक आठवण आणि सुप्रभात. आत्मिक पित्याचा आत्मिक मुलांना नमस्ते.

धारणेसाठी मुख्य सारांश:-

- १) सदैव आठवणीमध्ये रहा - 'जो कर्म हम करेंगे हमको देख और करेंगे... असे आराम-पसंत बनायचे नाही, ज्यामुळे डिससर्व्हिस होईल. खूप-खूप निरहंकारी बनून रहायचे आहे. आपणच आपल्याला मदत करून आपले कल्याण करायचे आहे.
- २) कामधंद्यामध्ये इतकेपण व्यस्त व्हायचे नाही, ज्यामुळे आठवणीची यात्रा किंवा अभ्यासाकरिता वेळच मिळणार नाही. देह-अभिमान अतिशय वाईट आणि खराब आहे, याला सोडून देही-अभिमानी होऊन राहण्याची मेहनत करायची आहे.

वरदान:-

कोणत्याही गोष्टीला कल्याणाच्या भावनेने पाहणारे आणि ऐकणारे परदर्शन मुक्त भव जितके संघटन मोठे होत जाते, गोष्टी देखील तितक्याच मोठ्या होतील. परंतु आपली सेफ्टी तेव्हा आहे जेव्हा दिसत असताना पाहू नये, ऐकत असताना ऐकू नये. आपल्या स्व-चिंतनामध्ये रहावे. स्व-चिंतन करणारी आत्मा परदर्शनापासून मुक्त होते. जर कोणत्या कारणामुळे ऐकावे लागत असेल, स्वतःला जबाबदार समजत असाल तर पहिले स्वतःचा ब्रेक पाँवरफुल बनवा. पाहिले-ऐकले, जितके होऊ शकेल कल्याण केले आणि फुल स्टॉप.

बोधवाक्य:-

आपल्या संतुष्ट, सुंदर जीवनाद्वारे प्रत्येक पावलामध्ये सेवा करणारेच खरे सेवाधारी आहेत.

||| ओम शांती |||